

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2010) 2198 wersja ostateczna z dnia 12 kwietnia 2010 r., na podstawie którego Komisja odrzuciła złożony przez skarżącą wniosek o zwrot cła antydumpingowego nałożonego na przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi, że Komisja stosując art. 11 ust 8 rozporządzenia (WE) nr 384/96 ⁽¹⁾ nie uwzględniła znaczenia i celu rozporządzenia oraz nie zastosowała zasad logiki.

W tym zakresie należy w szczególności podkreślić, że w niniejszej sprawie nie występował dumping, zważywszy, że ceny produkcji była niższa niż zapłacona cena eksportowa i że ten sam produkt był następnie oferowany przez spółkę niemiecką po cenie niższej niż początkowa chińska cena eksportowa.

Ponadto, skarżąca podnosi, że Komisja nie uwzględniła okoliczności, że nie chodziło w tym wypadku o zwykłe świetłowki oszczędnościowe w rozumieniu środków.

Skarżąca podnosi też, że wbrew twierdzeniom Komisji klasyfikacja produktu przez niemieckie władze celne nie podlegała zakwestionowaniu, ponieważ nie ma innej pozycji klasyfikacji, którą objęty byłby ten produkt.

Ponadto Komisja pominęła okoliczność, że w niniejszej sprawie brak było zagrożenia szkodą dla Wspólnoty, ponieważ świetłowki sprzedawane przez skarżącą w całej Europie były sprzedane wyłącznie przez nią i brak było zatem innego producenta, który mógłby być zagrożony.

Wreszcie skarżąca twierdzi w odniesieniu do prawa do zwrotu, że nie ma znaczenia czy konkretna marża dumpingu została wyeliminowana, istotne jest raczej, że taka marża dumpingu nigdy nie występowała.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2010 r. — Suez Environnement i Lyonnaise des eaux France przeciwko Komisji

(Sprawa T-274/10)

(2010/C 234/78)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Suez Environnement Company (Paryż, Francja) i Lyonnaise des eaux France (Paryż) (przedstawiciele: P. Zelenko i O. d'Ormesson, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji o przeprowadzeniu kontroli lub nakazu kontroli z dnia 6 kwietnia 2010 r.;
- stwierdzenie nieważności wszelkiego działania podjętego w wyniku kontroli przeprowadzonych na podstawie tej wadliwej decyzji lub tego wadliwego nakazu;
- nakazanie w szczególności zwrotu wszystkich dokumentów zajętych w ramach przeprowadzonych kontroli, pod rygorem stwierdzenia przez Sąd nieważności przyszłej decyzji Komisji co do istoty;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 1984/4 z dnia 23 marca 2010 r. nakazującej Suez Environnement, jak również wszystkim kontrolowanym przez nią przedsiębiorstwom, w tym Lyonnaise des eaux France, poddanie się kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 1/2003, wydanej w ramach postępowania na podstawie art. 101 TFUE w sprawie rynków świadczenia usług wodno-kanalizacyjnych ⁽¹⁾.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty oparte na:

- naruszeniu praw i wolności podstawowych, a w szczególności prawa do poszanowania siedziby, gdyż zezwolenie sądu krajowego nie zostało doręczone skarżącym, przez co pozbawiono je wszelkich gwarancji podstawowych, takich jak dostęp do sądu w toku kontroli i możliwość wniesienia przeciwko takiemu zezwoleniu zwykłych środków zaskarżenia;
- naruszeniu zasady proporcjonalności, jako że decyzja o przeprowadzeniu kontroli ma nieograniczony zakres ważności i posiada niezwykle szeroki zakres stosowania;
- na twierdzeniu, że nakaz kontroli towarzyszący decyzji o przeprowadzeniu kontroli nie stanowi wystarczającej gwarancji bezstronności i obiektywności, ponieważ urzędnicy Komisji, którzy wcześniej zbadali poufne informacje przekazane Komisji przez skarżącą Lyonnaise des eaux France w ramach zgłoszenia koncentracji, zostali w nim wymienieni.

(¹) Sprawa COMP/B-1/39.756.

Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2010 r. — mPAY24 GmbH przeciwko OHIM — ULTRA d.o.o. Proizvodnja elektronskih naprav (MPAY 24)

(Sprawa T-275/10)

(2010/C 234/79)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: mPAY24 GmbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: adwokaci Dr. H.G. Zeiner i S. Di Natale.)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: ULTRA d.o.o. Proizvodnja elektronskih naprav (Zagorje ob Savi, Słowenia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 marca 2010 r. w sprawie R 1102/2008-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania; oraz
- obciążenie ULTRA d.o.o. Proizvodnja elektronskih naprav kosztami postępowania w przypadku wstąpienia przez nią do postępowania w charakterze interwenienta.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Słowny znak towarowy „MPAY24” dla towarów i usług z klas 9, 16, 35, 36 i 38 — zgłoszenie nr 2601656

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: ULTRA d.o.o. Proizvodnja elektronskih naprav

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: Strona wnosząca o unieważnienie opiera swój wniosek na bezwzględnych podstawach odmowy rejestracji, zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. a), art. 7 ust. 1 lit. b), art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i w rezultacie uchylenie decyzji Wydziału unieważnień oraz unieważnienie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego